

KADIN ADAYLAR İÇİN ZORUNLU PARÇA:

Anton Çehov – Vanya Dayı (III.Perde)

YELENA ANDREYEVNA: Tuhaf bir insan... Biliyor musun, ne geldi aklıma? İzin ver konuşayım onunla. İhtiyatlı konuşurum, ima ederim... (*Bir sessizlik...*) Öyle ya, daha ne kadar sürecektir bu bilinmezlik!.. Ha? İzin ver, konuşayım onunla! (*Sonya başıyla onaylar*) İyi. Sevip sevmediğini öğrenmek güç değil. Sen hiç utanma, tedirgin olma canımın içi... Çok dikkat ederim ağzını ararken, farkına bile varmaz. Tek bir şey öğreneceğiz: Evet ya da hayır. (*Bir sessizlik*) Eğer hayırsa, gelmesin buraya tamam mı? (*Sonya başıyla onaylar*) Göz görmeyince gönül katlanır derler... Ertelemeyelim bu işi, hemen soralım. Bana birtakım kroki göstermek istediğini söylüyordu. Git, söyle kendisini beklediğimi. (*Sonya çıkar. Yalnız.*) Başkasının sırrını bilip de yardım edememek ne kötü. (*Düşünceli*) Sonya'ya âşık değil, bu belli bir şey, ama neden evlenmesinler? Güzel bir kız değil, ama o yaştaki bir köy doktoruna ne kadar uygun bir eş olurdu. Akıllı, altın gibi yüreği var, tertemiz!.. Yok, yok, bu değil sorun... (*Bir sessizlik...*) Bu zavallı kızcağızı anlıyorum. Bütün bildikleri yemek, içmek ve uyumak olan birtakım sönük gölgelerin insan diye dolaştığı, bayağılıktan başka bir şeyin işitilmediği bir çevrede can sıkıntısından boğulurken, arada bir o geliyor... Ötekilere benzemeyen, yakışıklı, ilginç, çekici bir adam ve sanki karanlıklarda ay doğmuş gibi oluyor. Böyle bir adamın çekiciliğine kapılmak, bir an unutmak kendini... Galiba ben de kapıldım biraz. Evet, onsuz canım sıkılıyor; ve evet, onu düşündüğüm için gülümsüyorum işte... Şu Vanya Dayı, sözüm ona, damarlarımda bir denizkızı kanının dolaştığını söylüyor... “ömrünüzde bir kez olsun koyverin kendinizi...” Kim bilir, belki gerçekten de yapmam gereken budur. Özgür bir kuş gibi uçup uzaklaşabilseydim hepimizden, miskin suratlarımızdan, konuşmalarımızdan; dünyada var olduğunuzu unutsaydım... Ama korkağın biriyim ben, çekingenim... Vicdan azabından da kurtulamam sonra... Sanki bilmiyor muyum her gün neden geldiğini buraya... Kendimi suçlu hissetmeye başladım bile. Sonya'nın dizlerine kapanmak, özür dilemek, ağlamak istiyorum...

Çehov, Anton (2006). *Büyük Oyunlar*, çev. Atıf Behramoğlu, İş Bankası Yayınları, İstanbul.

Önemli Not: Oyunun tamamının okunması gerekmektedir.

ERKEK ADAYLAR İÇİN ZORUNLU PARÇA:

Anton Çehov – Martı (I.Perde)

TREPLEV (bir çiçeğin yapraklarını kopararak): Seviyor sevmiyor, seviyor sevmiyor, seviyor sevmiyor... (Güler.) Gördün mü, annem sevmiyor beni. Bunda şaşacak bir şey de yok! Yaşamak istiyor o, âşık olunmak, açık, parlak renkli bluzlar giymek istiyor... Bense yirmi beş yaşına bastım, ona artık genç olmadığını anımsatıyorum böylece. Ben olmadıgımda otuz iki yaşındadır, benim yanımdaysa kırk üçünde... İşte bunun için nefret ediyor benden. Bundan başka tiyatrodan hazetmediğimi de biliyor. O seviyor tiyatroyu, tiyatro yoluyla insanlığa, kutsal sanata hizmet ettiğini sanıyor. Ama bence bugünün tiyatrosu tutuculuktan, boş ve geri şeylerin savunuculuğundan başka bir şey değil. Perde kalkıp da o üç duvarlı odada, sahnenin yapay ışığında, o büyük yeteneklerin, kutsal sanatın yüce kişilerinin, insanların nasıl yiyip içtiğini, seviştiğini, yürüdüğünü, nasıl ceket giydiğini bize betimlediklerini gördüğümde; bayağı tablolar ve tümcelerle, ancak mankafaların işine yarayacak o küçük, basit ahlaki şırınga etmeye çalıştıklarını izlediğimde; binlerce değişik görüntü arkasında hep aynı bayağı şeyi ısıtıp ısıtıp sunduklarında; kabalığı ve bayağılığıyla üstüne bir karabasan gibi çöken Eysel Kulesi'nden Maupassant'ın kaçması gibi, kaçıp gidiyorum ben de. (Saatine bakar.) Annemi seviyorum, hem de çok. Fakat anlamsız bir yaşam sürdürüyor, adı ayyuka çıktı şu yazarla birlikte, gün geçmiyor ki gazetelerin dedikodu sayfalarında ondan söz edilmesin. Bu da bıktırdı beni. Bazen de sıradan bir ölümlünün bencilliğini duyuyorum içimde; annemin ünlü bir aktris olmasına üzüliyorum, herhangi bir kadın olsaydı daha mutlu olurdu gibi geliyor bana. Kimi zaman ünlü kişilerle tepeleme dolu olurdu evimiz; aktörler, aktrisler, yazarlar... Aralarında hiçbir değeri bulunmayan bir ben olurdu sadece, sırf onun oğlu olduğum için varlığına katlanılan... Kimim ben? Neyim? Üniversitenin üçüncü sınıfından, hani derler ya, elde olmayan nedenlerle ayrılmak zorunda kalmış, yeteneksiz, meteliksiz, nüfus kâğıdına göre de Kiev doğumlu, aşağı orta tabakadan biri... Gerçekten de, ünlü bir aktördü ama, Kiev'in aşağı orta tabakasındandı babam... Böyle işte... Annemin konuk salonunda tüm bu sanatçılar, yazarlar, yüce gönüllü ilgilerini bana yönelttiklerinde, bakışlarıyla hiçliğimi ölçüyorlarmış gibi gelir, düşüncelerini okur, alçalmışlığımın acısı altında ezilirdim.

Çehov, Anton (2006). *Büyük Oyunlar*, çev. Ataol Behramoğlu, İş Bankası Yayınları, İstanbul.

Önemli Not: Oyunun tamamının okunması gerekmektedir.